

Jacke Sjödin

Ljuden på landet

I nio månader har vi nu bott i hus på landet. Det är lätt att göra liknelsen vid en graviditet. Likt näpna yngel har vi nu fötts som färdiga lantisar och husägare efter en ganska smärtfri och fin förlösning. Men själva graviditeten förlöpte inte helt utan komplikationer, det ska erkännas.

Innan vi blev lantisar och husägare bodde vi i lägenhet inne i staden i typ ett halvsekel. Och vi var ganska bra på det här med stad och lägenhet. Trädgården sköttes av alerta ungtuppar i firman AB Krattagårdochrensarabatt. Och om det strulade med något hemma, så ringde vi vicevärden.

Nu är det annat. Ungtupparna i huset gör ingen nytta! Och vicevärden har nog rymt med någon yppig blondin. Och nu när våren är här så påminns jag om hösten och vintern, inte minst genom alla nya ljud som når mitt lantliga öra...

Till exempel är det så här i vårens tid ett evigt porlande och rinnande i diken och åar (ett ljud som starkt påminner om vattenskadan vi fick när badkarsvatten från våning två plötsligt rann rakt igenom golvet ner i köket, vilket medförde att vi sedan hade hantverkare med smutsiga kängor hos oss i fyra månader). Och jag har redan börjat ta hand om några träd som vi har låtit falla. Nu står jag som bäst

i vedboden med farfars gamla klyvya och hugger ved så att det kraskar om det (ett ljud som låter ganska exakt som när jag råkade krossa min motorsåg genom att välta en grov gren över den så att den sprack mitt itu och aldrig blev motorsåg igen). Och så är det ett fågelliv här som är fantastiskt! Det kvittrar och piper och drillar i buskar och snår. Härondagen var det runt 50 sångsvarar på en äng i alldeles i närheten av vårt hus. Men när vi närmade oss blev en av dem sur och gick bryskt emot oss med ett skarpt väsande läte (mycket starkt påminnande om det som uppstod när jag råkade köra in grannens släpvagn i vår stenbro och däcket blev platt på 30 röda sekunder).

Och barnen stortrivs på landet! De åker rutschkana på gården så det står härliga till. Ibland slänger de en näve grus i kanan och kastar sig sedan ut och till ett gällt gnisslande skrapljud (ganska exakt som när bilplåt gnids mot grindens stempelare, från framdörr via bakdörr och ända till bakskärm). Och minstingen kravlar runt på gården och äter grus som han sedan hostar upp till ett gurglande läte (inte olikt det som uppstår när man vrider på en vattenkran och det visar sig att vattnet i kåken har frusit), och sedan gråter han högt en stund (vilket jag gjorde när elräkningen

för december kom), men snart är han pigg och glad igen.

Och det är härligt på landet även på andra vis. Om man går ut en sen vinterkväll så slås man plötsligt av att det är absolut knäpptyst (ungefär som bergvärmepumpen när det gick en fas i vintras och hela pumpen stannade i minus 28 grader och huset blev utkylt på ett par timmar).

Så det har varit väldigt spännande åtta månader här. Möjligen aningen mer kostsamt än jag kunde ana. Men det är smällar livet ger. Jag får väl söka något litet extraknäck.

Kanske som mänsklig faktor på Forsmarks kärnkraftverk?

Jacke Sjödin